

Arrest

nr. 286 308 van 20 maart 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. DUYCK
Dehaernestraat 29
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 december 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 november 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 december 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 30 januari 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn partner, de Belgische L.R., doen op 22 juni 2017 een huwelijksaangifte. Op 20 december 2017 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Menen om het huwelijk te voltrekken na een negatief advies van de procureur des Konings, verschaft op 19 december 2017. Het door verzoeker en zijn partner aangetekende beroep tegen deze weigeringsbeslissing wordt door de rechtbank van eerste aanleg, afdeling Kortrijk, bij beschikking van 13 september 2018 ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Het hoger beroep hiertegen wordt door het hof van beroep te Gent ontvankelijk doch ongegrond verklaard bij arrest van 23 december 2019.

1.2. In 2021 verhuisden verzoeker en zijn partner L.R. naar de gemeente Deelrijk alwaar zij op 2 december 2021 een verklaring van wettelijke samenwoning afleggen. Deze wettelijke samenwoning wordt op 28

april 2022 door de ambtenaar van de burgerlijke stand geregistreerd, na positief advies van de procureur des Konings.

1.3. Verzoeker dient op 11 mei 2022 een aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Belgische onderdaan, dit als de wettelijk geregistreeerde partner van L.R. Verweerder neemt op 10 november 2022 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.05.2022 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Betrokkene diende een aanvraag gezinshereniging in met de Belgische [L.R.] [...] in toepassing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980.*

Artikel 40ter, §2, eerste lid &° van de wet van 15.12.1980 stelt dat de bepalingen van het hoofdstuk van toepassing zijn op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

Artikel 40bis, §2, 2° vermeld het volgende: Als familielid van een burger van de Unie wordt beschouwd: 2° de partner die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

f)ten aanzien van geen van beiden in een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het burgerlijk wetboek.

Uit het administratief dossier blijkt dat mijnheer eerder wenst te huwen met de referentiepersoon. Dit huwelijk werd niet voltrokken door de ambtenaar van burgerlijke stand op 20 december 2017. Betrokkene en de referentiepersoon gingen in beroep tegen deze beslissing. Dit werd aanvankelijk behandeld in eerste aanleg, op 13 september 2018 verklaarde de familierechter West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk dit beroep ongegrond. Daartegen gingen de mensen opnieuw in beroep. Dat resulteerde uiteindelijk in een arrest van het Hof van Beroep te Gent op 23.12.2019. Het Hof van Beroep besloot dat het hoger beroep ongegrond was. De weigering van de ambtenaar van burgerlijke stand blijkt wel degelijk gebaseerd te zijn geweest op art. 167, eerste lid BW, alsook op art. 146bis BW. De rechter bevestigt de wettigheid van deze beslissing en heeft ook zelf dienaangaande een omstandige motivatie toegevoegd gezien het Hof van beroep in dergelijke zaken volledige rechtsmacht heeft.

Met dit arrest kreeg de weigeringsbeslissing tot het voltrekken van het huwelijk, kracht van gewijsde en kan heden geen verblijfsrecht worden ontleend aan een wettelijke samenwoning die nadien werd afgesloten.

Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

De betrokkene kan het verblijfsrecht als gezinslid van een Belgische, overeenkomstig art. 40ter, niet genieten. [...]"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat de Raad beschouwt als een enig middel werpt verzoeker op:

“Schending van “artikel 40ter van de wet van 15.12.1980;

schending van het motiveringsbeginsel en in het bijzonder van o.m. artikel 3 van de wet van 29 juli betreffende de formele motivering van administratieve akten en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980, de schending van de materiële motiveringsplicht,

Schending het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel alsook het gelijkheidsbeginsel, als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”

Schending aan van , Artikel 8 EVRM”.

Hij betoogt als volgt:

“Schending van art. 40ter Vw

In de aangevochten beslissing wordt verwezen naar: “Artikel 40ter, §2, eerste lid &° van de wet van 15.12.1980 stelt dat de bepalingen van het hoofdstuk van toepassing zijn op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1 ° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

Artikel 40bis, §2, 2° vermeld het volgende: Als familielid van een burger van de Unie wordt beschouwd: 2° de partner die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd-partnerschap heeft gesloten

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

f)ten aanzien van geen van beiden in een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het burgerlijk wetboek.”

Verweerder verwijst naar een beweerde definitieve beslissing waar, minstens gedeeltelijk op een essentieel onderdeel, is teruggekomen in een latere, al evenzeer door een eveneens bevoegde autoriteit, nl de ambtenaar van de burgerlijke stand van DEERLIJK , met een nieuwe eveneens definitieve geworden beslissing is teruggekomen;

Deze nieuwe “definitieve” beslissing van de Ambtenaar van DEERLIJK waarvan sprake in de aangevochten beslissing was door verweerder bekend want ze verwijst er zelf naar.

Het als dusdanig “niet meer” definitieve arrest in kwestie kon om die reden niet meer dienstig aangewend worden om te verwijzen naar de uitsluitingsgrond onder letter “f)” van art. 40 ter en 40 bis Vw.

Weze overigens nog vermeld dat het de bedoeling is geweest van de wetgever een beslissing van de Ambtenaar gelijk te stellen met een in kracht van gewijsde gegaan vonnis of arrest van Hoven of Rechtbanken. (zie de wetwijziging bij art. 17 van de wet van 4 MEI 2016. - Wet houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen “ 2° de bepaling onder f) wordt vervangen als volgt :

“f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek.”.

In de oudere versie van de wet klonk het als volgt: “f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.”

In de Memorie van toelichting DOC 54 1696/001 (2 maart 2016) is gesteld:

“B.8.3.2. (...) Wat die verschillen in behandeling betreft, zou, om de wil van de wetgever in acht te nemen, de bestreden bepaling slechts het geval kunnen beogen waarin de ambtenaar van de burgerlijke stand overeenkomstig artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek heeft geweigerd een huwelijk te voltrekken. Zelfs indien een in kracht van gewijsde gegane beslissing in de zin van artikel 28 van het Gerechtelijk Wetboek niet kan worden gelijkgesteld met een administratieve beslissing die niet het voorwerp van een beroep heeft uitgemaakt, dient te dezen, en zoals ook de Ministerraad bepleit, ervan te worden uitgegaan dat het de bedoeling was van de wetgever dat de beslissing waarbij een ambtenaar van de burgerlijke stand op grond van artikel 167, eerste lid, van het Burgerlijk Wetboek heeft geweigerd een huwelijk te voltrekken zonder dat, overeenkomstig artikel 167, zesde lid, van hetzelfde Wetboek, tegen die beslissing een beroep werd ingesteld, hetzelfde gevolg heeft als een door dezelfde ambtenaar van de burgerlijke stand genomen weigeringsbeslissing waartegen wel een beroep zou zijn ingesteld en die het voorwerp zou hebben uitgemaakt van een in kracht van gewijsde gegane beslissing. Aldus geïnterpreteerd, brengt de bestreden bepaling niet de eerste twee door de verzoekende partijen opgemerkte verschillen in behandeling met zich mee.

M.a.w. wordt in deze de beslissing van de Ambtenaar in waarde gelijkgesteld met een vonnis of arrest en kan derhalve een nieuwe beslissing van de Ambtenaar, rekening houdend met nieuwe elementen, een arrest van het Hof van Beroep in zijn gewijsde ongedaan maken, wat in casu het geval is geweest.

Verweerster kon zich derhalve vanaf de nieuwe beslissing welke minstens impliciet de oude beslissing van het Hof, minstens op een essentieel onderdeel, nl waar het gaat om de aangevoerde "schijn" van de relatie.

Uit de voorbereidende werkzaamheden van de wettvoorstellen welke geleid hebben tot de wet van 8 juli 2011 welke voor de invoering van de voorwaarde van "f)ten aanzien van geen van beiden in een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het burgerlijk wetboek" zorgde bleek dat het de bedoeling was de "misbruiken" van de wetgeving op de gezinshereniging tegen te gaan.

Welnu is ondertussen met verve aangetoond dat er in casu van geen misbruik sprake kon zijn, ooit niet en nooit niet. Wat hoven en rechtbanken ooit met achterhaalde vonnissen en arresten van zelfde partijen zou zijn uitgesproken.

Dit middel is dus gegrond.

Materiële Motiveringsplicht; behoorlijke bestuur; de beslissing moet door deugdelijke motieven worden gedragen

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de beslissingen met redenen moeten worden omkleed.

De opgelegde motivering moet ook juist zijn.

Dit fout blijkt uit een 2de definitieve beslissing, thans van de Ambtenaar van DEERLIJK waar vooraf het zelfde koppel, met name dat van verzoeker met partner [L.], aan een nieuw onderzoek is onderworpen.

Uit dit nieuw onderzoek is de authenticiteit en de echtheid van dat koppel gebleken en volgde de beslissing op eensluidend advies van het O.M.

Er werd gesteld dat er geen schijnrelatie is.

Derhalve moeten in dit opzicht alle burgerlijke en administratieve rechten daaruit mogen voortvloeien.

In de aangevochten beslissing van verweerster wordt verwezen naar een "fout" motief, zijnde het caduuk en fout (geworden) arrest van het Hof van Beroep van GENT van 23.12.2019.

Verweerster ontmoet in de aangevochten beslissing niet, minstens niet op afdoende wijze, de nieuw en definitief geworden beslissing van de Ambtenaar van DEERLIJK dewelke, rekening houdend met nieuwe elementen, het arrest van het Hof van Beroep, minstens impliciet, waar het gaat om het essentieel onderdeel, nl de "schijn" van de relatie, als "fout" beoordeeld.

Minstens had verweerster tevens het onderzoek naar wettelijke samenwoning en de resultaten daarvan moeten in acht nemen en in haar motivering ontmoeten.

Er is schending van de beginselen van behoorlijk bestuur; de beslissing is niet door deugdelijke motieven worden gedragen

Verweerster ging hierbij ook voorbij aan de bedoeling van de wetgever.

Met het invoegen van een bijkomende voorwaarde van “f)ten aanzien van geen van beiden in een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het burgerlijk wetboek.”, was het de bedoeling van de wetgever om personen, die in hun leven gepoogd hebben een schijnhuwelijk of een schijnwettelijke samenwoning te sluiten te sanctioneren met een “onmogelijkheid” om dit nog eens te proberen of daar verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen.

Hoewel dit op zich hoedanook al veel te verre gaande voorwaarde is, en in strijd met art. 8 EVRM, kan het zeker als blijkt dat de eerdere poging ten onrechte als dusdanig was gekwalificeerd.

Zorgvuldigheidsbeginsel

De belangen van de burger mogen niet onnodig geschaad worden. Vandaar de noodzaak van een zorgvuldige afweging.

Bij doornamen van de bestreden beslissing dient vastgesteld te worden dat verweerder zich er toe beperkt heeft formeel te verwijzen naar art. 40 bis Vw §2, 2°, f) “ten aanzien van geen van beiden in een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het burgerlijk wetboek.”

Door verweerder werd m.a.w. niets anders gezien dan dat er een arrest was van het Hof van Beroep dat de weigering van het huwelijk had bevestigd...

Wat er sinds het arrest van het Hof van Beroep als nieuw element naar voor is getreden werd gewoon genegeerd. Alsof de nieuwe elementen waarnaar hierboven is verwezen en niet in het minst de geregistreerde en aanvaarde wettelijke samenwoning, niet bestonden

Evenmin de stukken die de door de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand waren verzameld om tot aanvaarding van de registratie van wettelijke samenwoning te kunnen overgaan (het gemotiveerd advies van het OM, het PV van verhoor van verzoeker en zijn partner, de vaststellingen van de verbalisanten mbt die jarenlange samenwoning...) werden niet onderzocht, zelfs niet opgevraagd door verweerder, minstens werd er geen rekening mee gehouden.

Het spreekt nochtans vanzelf dat in een zelfde aangelegenheid met zelfde partijen over een quasi identieke aangelegenheid, het de laatste beslissing is, met name deze van de aanvaarding van de wettelijke samenwoning de belangrijkste is en deze is waarmede moet rekening worden gehouden Anders oordelen zou niet stroken met het principe van het gewijsde dat als voorwaarde stelt dat het moet gaan om zaken in identieke omstandigheden en identiek voorwerp. De weigering van het huwelijk geschiedde destijds in andere omstandigheden en zonder wetenschap van feiten welke een later onderzoek een gans ander licht wierpen op de feiten en derhalve een nieuwe beoordeling noodzakelijk maakten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en het nemen van beslissingen alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen.

Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procedure behoorlijk en correct dient te zijn.

Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit.

Kortom de overheid die over de beoordelingsbevoegdheid beschikt om een besluit te nemen moet er in de eerste plaats voor zorgen dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat zij zou geïnformeerd zijn.

Uit hetgeen supra werd gesteld moge duidelijk blijken dat verweerder onzorgvuldig is geweest door huidige bestreden beslissing uitsluitend te steunen op een arrest van het Hof van Beroep, dat was achterhaald door tal van andere feitelijke gegevens en niet in het minst de registratie van de wettelijke samenwoning welke daarop meerdere jaren laten is gevolgd.

Dit middel is gegrond

Het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel

Het is niet redelijk een gezin waar de partners bijna 7 jaar samenwonen en hun duurzaamheid hebben bewezen niet toe te laten om samen door het leven te gaan, louter en alleen op grond van het motief dat er ooit een uitspraak zou zijn geweest waar bij zij niet toegelaten waren met elkaar te huwen, ook al blijkt thans manifest dat de motieven welke destijds aangewend werden om tot de weigeringsbeslissing huwelijk over te gaan onjuist waren.

Zo beslissen zou een vrijgeleide betekenen voor de overheid om verder te volharden in de boosheid waar de overheid manifest op een verkeerd spoor zat.

Er is meer...

Het is niet redelijk, noch proportioneel om aan een uitspraak van weigering huwelijk, de welke uit zijn aard een uitspraak is rekening houdend met veranderende omstandigheden en context, een "levenslang" gevolg op het vlak van verblijfsrecht te koppelen.

Het zou er op neer komen dat een uitspraak over een recht op huwen, een zwaardere consequentie heeft dan het maximaal lang inreisverbod, dit laatste zijnde de sanctie voor de zwaarste misdrijven.

Dit middel is gegrond.

Artikel 8 EVRM

Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé, familie- en gezinsleven en luidt als volgt

" eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en briefwisseling . Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen "

Verzoeker onderkent dat voornoemd artikel de Staten niet verplicht om aan vreemdelingen een verblijfsrecht te geven.

Uit hetgeen supra werd gesteld moge duidelijk blijken dat verzoekster al bijna 7 jaar op Belgisch grondgebied verblijft.

Verzoeker heeft zich alhier volledig geïntegreerd.

Hij woont nu meer dan 6 jaar samen met zijn partner.

Zijn hele sociale leven heeft hij alhier uitgebouwd. In de 6 maanden voorafgaand aan deze procedure was hij werkzaam en kon op deze manier een eigen wettig inkomen bekomen, waarmee hij eindelijk kon bijdragen in de gezinslasten.

Verzoeker kan zich dan ook wel degelijk beroepen op de bescherming van zijn recht om een gezins- op privéleven beschermd wordt door artikel 8,1ste lid EVRM.

Aan deze principes en rechten kan slechts getornd worden voor zover voldaan is aan de legaliteits-, legitimiteits- en de proportionaliteitsvoorwaarden (cfr. Lid 2 van artikel 8 EVRM).

Ter zake dient verweerster een afweging te maken tussen het algemeen belang en het belang van de vreemdeling (RvSt, 2 oktober 2000, nr. 89.967) om aan de legaliteitstoets te voldoen.

In casu werden door verweerster enkele aangevoerd "De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen: f)ten aanzien van geen van beiden in een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het burgerlijk wetboek.

Men kan dan ook de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging beschouwen.

De reden (legitimiteitstoets) moet ingegeven zijn vanuit het belang van nationale veiligheid, openbare orde, economisch welzijn, voorkomen wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Er dient met andere woorden een belangenafweging plaats te vinden tussen het recht op een privé-leven en het wettig nagestreefd doel (RvSt. 30 oktober 2002, nr. 112.059, JLMB2003).

Deze belangenafweging is ook niet terug te vinden in de beslissing gezien de zeer beperkte motivering.

De loutere formele motivering kan niet worden weerhouden, wat in casu het enige is dat verweerster heeft gedaan.

De schending moet ook in verhouding staan met het nagestreefte doel (noodzakelijkheidstoets – R.v.St. 25 september 1996, nr. 61.972,RDE 1996).

In casu dient te worden gesteld dat verzoeker, gezien de aanwezigheid van zijn partner alhier en gezien de banden met België en de integratie, de vrienden- kennissenkring zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM zodat het middel komt dan ook als gegrond naar voor.”

2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat concreet uit te werken op welke wijze dit beginsel wordt geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het enig middel is derhalve onontvankelijk.

2.3. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) gaat de Raad ervan uit dat hij de schending van §2 van dit artikel beoogt aan te voeren. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in deze bepaling en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een te zijnen opzichte genomen ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen. Hiertoe volstaat het dat in de bestreden beslissing duidelijk, maar desnoods bondig, wordt aangegeven op welke gronden zij berust (RvS 29 juni 1999, nr. 43.526; RvS 30 juni 1993, nr. 43.596).

2.4. In casu is de bestreden beslissing voorzien van een duidelijke juridische en feitelijke motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° juncto artikel 40bis, §2, 2° (f) van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker niet voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Verweerder licht toe dat hij niet voldoet aan de voorwaarde dat ten aanzien van geen van beide partners een definitieve beslissing mag zijn genomen tot weigering van voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek. Verweerder concretiseert dit vervolgens aan de hand van de feitelijke elementen eigen aan verzoekers dossier.

Verzoeker maakt niet duidelijk waarom deze motieven van de bestreden beslissing hem niet toelaten zich erop te verdedigen.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet. Deze vaststelling dringt zich des te meer op gezien verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing. Deze inhoudelijke kritiek wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel

houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

2.6. Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° (f) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd als volgt:

[...]

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

(...)

f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk wetboek.”

2.7. In verzoekers geval ligt onbetwistbaar een definitieve beslissing tot weigering van huwelijks-voltrekking voor, dit op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° (f) van de Vreemdelingenwet. In het in punt 1.1. bedoelde arrest van het hof van beroep te Gent van 23 december 2019 kan immers worden gelezen: *“(…) Overeenkomstig artikel 167, eerste lid BW, opnieuw ingevoegd bij Wet van 4 mei 1999 (...) dient de ambtenaar van de burgerlijke stand de huwelijksvoltrekking te weigeren (1) wanneer blijkt dat niet is voldaan aan de hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan of (2) Indien hij van oordeel is dat de voltrekking in strijd is met de beginselen van de (Internationale) openbare orde. 6. Artikel 146bis BW, ingevoerd bij genoemde Wet van 4 mei 1999 bepaalt dat er geen huwelijk (en derhalve wel een schijnhuwelijk) is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de Intentie van minstens een van de kandidaat-echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Bij een schijnhuwelijk zoals bepaald in artikel 146bis BW is enerzijds niet voldaan aan de volgens de Belgische wet vereiste grondvoorwaarden om te huwen en is er anderzijds strijdigheid met de Internationale openbare orde. (...) Met DE AMBTENAAR en het openbaar ministerie is (ook) het hof, evenals de eerste rechter, van oordeel dat het geheel van voorliggende elementen, samen in hun context genomen, manifest blijken geven van het gebrek bij minstens één van de aanstaande echtgenoten (inz. A.M.) van de intentie om (in België) duurzaam met de andere samen te leven. Het (in België) voorgenomen huwelijk houdt uitsluitend en onlosmakelijk verband met het door A.M. beoogde verblijfsrechtelijke voordeel. (...)”*

2.8. De toepassing door verweerder van artikel 40ter §2, eerste lid, 1° juncto art 40 bis, §2, eerste lid, 2° (f) van de Vreemdelingenwet is dus deugdelijk en pertinent en vindt steun in het administratief dossier.

2.9. Verzoeker tracht tevergeefs het definitief karakter van het in punt 1.1. bedoelde arrest van het hof van beroep te Gent van 23 december 2019 weg te gommen en het als achterhaald te bestempelen. Zo kan hij niet worden gevolgd in zijn betoog dat er met de “latere” of “nieuwe definitieve” beslissing van de

ambtenaar van de burgerlijke stand om de wettelijke samenwoning te registreren werd teruggekomen op de *“eerdere beweerde definitieve beslissing”*, en dat het *“als dusdanig niet meer definitieve arrest”* door verweerder niet meer kan worden aangewend om zich te steunen op artikel 40bis, §2, eerste lid, 2°, (f) van de Vreemdelingenwet en de aanvraag gezinshereniging te weigeren.

2.10. Verzoeker betoogt dat het de bedoeling was van de wetgever om een beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand gelijk te stellen met een in kracht van gewijsde gegaan vonnis of arrest van hoven en rechtbanken. Hij wijst hierbij op de memorie van toelichting van de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de Vreemdelingen-wet (Doc 54 1696/001), en citeert hierin meer bepaald overweging B.8.3.2. uit het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 met nr. 121/2013. Volgens verzoeker wordt in dit arrest een beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand in waarde gelijkgesteld met een vonnis of arrest. Verzoeker leidt hieruit af dat *“derhalve een nieuwe beslissing van de Ambtenaar, rekening houdend met nieuwe elementen, een arrest van het Hof van Beroep in zijn gewijsde ongedaan [kan] maken, wat in casu het geval is geweest.”*

2.11. Overweging B.8.3.2. van het in punt 2.10. vermelde arrest van het Grondwettelijk Hof waarnaar verzoeker verwijst, luidt als volgt:

“De verzoekende partijen verwijten de bestreden bepaling een verschil in behandeling in te stellen tussen de partners van wie de ene, na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing om te weigeren een huwelijk te voltrekken, een gerechtelijk beroep heeft ingesteld en dat is afgewezen, aan wie de gezinshereniging wordt ontzegd, en de partners die geen beroep hebben ingesteld tegen de beslissing om te weigeren een huwelijk te voltrekken, die de gezinshereniging kunnen genieten. Zij verwijten de bestreden bepaling eveneens twee verschillende categorieën identiek te behandelen, te weten, enerzijds, de geregistreerde partners van wie de ene het voorwerp heeft uitgemaakt van een in kracht van gewijsde gegane gunstige beslissing op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en, anderzijds, de geregistreerde partners van wie de ene het voorwerp heeft uitgemaakt van een in kracht van gewijsde gegane ongunstige beslissing op grond van dezelfde bepaling.

Wat die verschillen in behandeling betreft, zou, om de wil van de wetgever in acht te nemen, de bestreden bepaling slechts het geval kunnen beogen waarin de ambtenaar van de burgerlijke stand overeenkomstig artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek heeft geweigerd een huwelijk te voltrekken. Zelfs indien een in kracht van gewijsde gegane beslissing in de zin van artikel 28 van het Gerechtelijk Wetboek niet kan worden gelijkgesteld met een administratieve beslissing die niet het voorwerp van een beroep heeft uitgemaakt, dient te dezen, en zoals ook de Ministerraad bepleit, ervan te worden uitgegaan dat het de bedoeling was van de wetgever dat de beslissing waarbij een ambtenaar van de burgerlijke stand op grond van artikel 167, eerste lid, van het Burgerlijk Wetboek heeft geweigerd een huwelijk te voltrekken zonder dat, overeenkomstig artikel 167, zesde lid, van hetzelfde Wetboek, tegen die beslissing een beroep werd ingesteld, hetzelfde gevolg heeft als een door dezelfde ambtenaar van de burgerlijke stand genomen weigeringsbeslissing waartegen wel een beroep zou zijn ingesteld en die het voorwerp zou hebben uitgemaakt van een in kracht van gewijsde gegane beslissing. Aldus geïnterpreteerd, brengt de bestreden bepaling niet de eerste twee door de verzoekende partijen opgemerkte verschillen in behandeling met zich mee. [...]

2.12. Verzoeker kan deze overweging niet meer laten zeggen dan wat ze zegt, met name dat het de bedoeling was van de wetgever dat de beslissing waarbij een ambtenaar van de burgerlijke stand op grond van artikel 167, eerste lid van het Burgerlijk Wetboek heeft geweigerd een huwelijk te voltrekken zonder dat, overeenkomstig artikel 167, zesde lid van hetzelfde Wetboek, tegen die beslissing een beroep werd ingesteld, hetzelfde gevolg heeft als een door dezelfde ambtenaar van de burgerlijke stand genomen weigeringsbeslissing waartegen wel een beroep zou zijn ingesteld en die het voorwerp zou hebben uitgemaakt van een in kracht van gewijsde gegane beslissing. Verzoeker kan deze overweging dus niet algemeen laten zeggen dat een beslissing van een ambtenaar van de burgerlijke stand wordt gelijkgesteld met een vonnis of arrest en hij kan er dus evenmin uit afleiden dat *“derhalve een nieuwe beslissing van de Ambtenaar, rekening houdend met nieuwe elementen, een arrest van het Hof van Beroep in zijn gewijsde ongedaan [kan] maken, wat in casu het geval is geweest.”* Een administratieve beslissing kan niet worden gelijkgesteld met een vonnis of arrest en dus kan een latere administratieve beslissing niet terugkomen op een eerder gewezen definitief arrest. Het feit dat de persoon met wie verzoeker poogde te huwen, dezelfde persoon betreft met wie hij een verklaring van wettelijke samenwoning kon laten registreren, kan niet tot een andersluidende conclusie luiden. Enkel indien het in punt 1.1. bedoelde arrest van het hof van beroep van Gent van 23 december 2019 zou zijn gecasseerd door het Hof van Cassatie, zou er geen sprake zijn van een definitief arrest van het Hof van Beroep, quod non in casu.

2.13. Bijgevolg kan het arrest van het hof van beroep te Gent van 23 december 2019 niet worden afgedaan als “*achterhaald[e]*”, “*caduuk en fout (geworden)*”. Verweerder kon op basis van dit arrest rechtmatig besluiten dat niet is voldaan aan de voorwaarden voor gezinshereniging. Er is dan ook geen sprake van een “*fout*” motief of een schending van de materiële motiveringsplicht. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, negeert verweerder de registratie van zijn verklaring van wettelijke samen-woning niet, maar motiveert hij hier op pertinente wijze over: “*Met dit arrest kreeg de weigerings-beslissing tot het voltrekken van het huwelijk, kracht van gewijsde en kan heden geen verblijfsrecht worden ontleend aan een wettelijke samenwoning die nadien werd afgesloten.*” Verzoeker hecht veel belang aan de “*laatste*” beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Deerlijk, wil zich beroepen op “*alle burgerlijke en administratieve rechten*” die daaruit voortvloeien en is van oordeel dat verweerder het onderzoek naar de wettelijke samenwoning en de resultaten daarvan in acht moest nemen, maar dit alles staat haaks op de toepassing van een duidelijke wettelijke voorwaarde door verweerder.

2.14. Verder was het inderdaad de bedoeling van de wetgever om het recht op gezinshereniging te onttrekken aan de wettelijk geregistreerde partner van een Belg, Unieburger of derdelander wanneer ten aanzien van een van de partners of beiden in het verleden een beslissing werd genomen om een huwelijk niet te voltrekken, dit teneinde misbruik te voorkomen (Doc 53.0443/018, p. 10, 12 en 13). Verzoeker kan niet dienstig voor de Raad deze bedoeling van de wetgever in vraag gaan stellen of dit in strijd achten met artikel 8 van het EVRM. Verzoeker kan ook niet dienstig de gebeurtenissen na het in het punt 1.1. bedoelde arrest van het hof van beroep van Gent aanhalen om te poneren dat er “*ondertussen met verve [is] aangetoond dat er in casu van geen misbruik sprake kon zijn, ooit niet en nooit niet*” en dat niet tot het tegendeel kan worden besloten op grond van “*achterhaalde vonnissen en arresten*”.

2.15. Verzoeker wijst op de elementen die zijn zaak kenmerken en acht de gang van zaken tegenstrijdig met de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur, maar deze beginselen kunnen niet contra legem spelen.

2.16. Waar verzoeker zich ten slotte beroept op zijn gezins- en privéleven in België en aanvoert dat verweerder geen legaliteits-, legitimiteits- en proportionaliteitstoets doorvoerde in de zin van artikel 8, tweede lid van het EVRM, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekers situatie er geen is van voortgezet verblijf waaraan een einde wordt gesteld, maar wel van een eerste toelating aangezien hij een aanvraag indiende tot afgifte van een verblijfskaart. De bestreden beslissing vormt derhalve geen inmenging in zijn gezins- of privéleven waarop artikel 8, tweede lid van het EVRM van toepassing is.

2.17. Bovendien zijn in artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° juncto artikel 40bis §2, eerste lid, 2° (f) van de Vreemdelingenwet, waarvan in casu toepassing wordt gemaakt, voorwaarden opgenomen voor gezinshereniging van een derde-lander als partner van een statische Belg. Voornoemde bepalingen kunnen worden beschouwd als bepalingen die het respect voor artikel 8 van het EVRM in werking stellen (cf. RvS 12 december 2019, nr. 246.382: “*Par ailleurs, si l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 précitée, il ne fait pas obstacle à l'application de règles, telles celles prévues par l'article 10 de la même loi, qui assurent, moyennant le respect de certaines conditions, la mise en œuvre du droit au respect de la vie privée et familiale de l'étranger en Belgique.*”).

2.18. Ten slotte kon verzoeker niet de verwachting koesteren dat naar aanleiding van een verblijfs-aanvraag in het kader van gezinshereniging met een Belgische partner, wordt gemotiveerd aangaande zijn privéleven, met name de sociale relaties en integratie waarnaar hij verwijst, te meer de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Ze stelt op zich dan ook geen einde aan verzoekers voorgehouden gezins- en privéleven alhier.

2.19. Het enig middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA